

Arrest

nr. 311 656 van 22 augustus 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschriften dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 21 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gelet op het tussenarrest met nummer 303 338 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 maart 2024, waarbij de debatten in de zaak met nummer 306 585 worden heropend en de partijen worden opgeroepen om ter terechtzitting van 22 april 2024 te verschijnen.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VERSTRAETEN ter terechtzitting van 11 maart 2024.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE *loco* advocaat E. VERSTRAETEN ter terechtzitting van 22 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De verzoekende partijen zijn broers. Uit de stukken in de administratieve dossiers blijkt dat zij zich op dezelfde vluchtmotieven beroepen en dat de bestreden beslissingen op dezelfde weigeringsmotieven gebaseerd zijn, met dien verstande dat in de beslissing genomen in hoofde van tweede verzoeker bijkomende motieven zijn opgenomen met betrekking tot enkele opmerkingen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud en het eventuele risico bij terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn verblijf in België. In de verzoekschriften worden inhoudelijk dezelfde argumenten aangevoerd, met dien verstande dat in het verzoekschrift van tweede verzoeker bijkomend wordt ingegaan op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige. Gelet op het voorgaande moeten de beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hun de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaken

2.1. Eerste verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 juni 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 november 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qala-e Naw, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

U werkte zeven à acht jaar als mécanicien in de garage van uw vader te Torkham nabij de grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan. U voerde er herstellingswerken uit aan wagens van de overheidstroepen in de garage, in de basissen van de overheidstroepen en ging ter plaatse wanneer er op locatie herstellingen dienden te worden uitgevoerd. Meer bepaald met één commandant van de overheidstroepen hadden jullie een overeenkomst.

Twee à drie dagen voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan kwam een persoon, één van de klanten, naar u in uw garage om te zeggen dat jullie nog twee à drie dagen zouden bestaan, en dat het daarna aan hen was.

Na de machtsovername vertrok u samen met uw vader en uw jongere broer S(...) (CG (...)) uit Afghanistan. Jullie reisden naar Iran en trachtten de Turkse grens over te steken. U en uw broer raakten jullie vader kwijt aan de Iraanse grens. Sinds jullie in Teheran in andere wagens stapten, heeft u niets meer van hem vernomen. U en uw broer bleven zeven maanden in Turkije alvorens verder te reizen naar België via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 28 juni 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, kopies van uw tazkera, de tazkera en een schooldocument van uw broer S(...), een contract met een commandant van de overheidstroepen, een werkvergunning, twee badges van commandanten van de overheidstroepen, schooldocumenten van uw broer S(...), verkoopdocumenten van de garage, foto's van uzelf nabij uw werkplaats en foto's en video's van leden van de overheidstroepen voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omwille van uw werk voor de overheidstroepen als automécaniciens in de privégarage van uw vader te Torkham. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. In casu kan worden vastgesteld dat uw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door tegenstrijdigheden, weinig geloofwaardige en weinig overtuigende verklaringen. Hierdoor kan u niet aannemelijk maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat de taliban u daadwerkelijk zouden willen vervolgen. Voor uw vertrek uit Afghanistan was er geenszins sprake van vervolging of daadwerkelijke bedreigingen. Jegens uw vader of familieleden haalt u helemaal geen vervolgingsfeiten of bedreigingen aan. Het enige feit dat u aanhaalt, betreft een gesprek met één van uw klanten. Bovendien legt u doorheen de asielprocedure in België over deze ontmoeting incoherente verklaringen over af. Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelt u dat een oudere persoon die men met Haji aansprak en u eerder al had gezien u twee à drie dagen voor de machtsovername zei dat jullie nog twee à drie dagen zouden bestaan (CGVS p. 26-27). Hierna heeft u deze persoon nooit meer gezien (CGVS p. 27). Gevraagd of deze persoon een lid was van de taliban, antwoordt u bevestigend maar stelt u dat jullie er pas achteraf bewust van zijn geworden (CGVS p. 26). Een éénmalig gesprek met een klant van uw winkel die er schijnbaar talibansympathieën op nahoudt is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging geklasseerd te worden. Deze verklaringen komen daarenboven niet overeen met de feiten die u vertelde tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 maart 2023. Daar verklaarde u immers dat er voor de machtsovername enkele strijders langskwamen in jullie garage die zeiden dat u nog drie à vier dagen kon genieten en dat dan de toenmalige regering zou verdwijnen (Vragenlijst CGVS dd. 17/03/2023, p. 2). Er is een noemenswaardig verschil tussen een oudere man die één van uw klanten was en u eerder zag en enkele strijders van de taliban. U verklaarde er eveneens dat u verder nooit bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst CGVS dd. 17/03/2023, p. 2). Dat u hierover incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid er van de door u aangehaalde verklaringen. Na uw vertrek hebben evenmin feiten plaatsgevonden die er op wijzen dat de taliban u of uw familie zouden willen vervolgen. Zo is het weinig geloofwaardig dat de taliban uw achtergebleven familieleden in Surkhrod met rust zouden laten. Gevraagd of uw familie nog problemen kende met de taliban na jullie vertrek, antwoordt u van niet, voor zover u weet. U stelt dat ze u afraadden terug te keren omdat de taliban bewust mensen gingen vermoorden en neerschieten om vervolgens te zeggen dat het een vergissing was (CGVS p. 26). Gevraagd hoe het komt dat de taliban niet meer op zoek is gekomen naar jullie indien ze jullie wilden vervolgen, zegt u dat jullie niet naar hen zijn op zoek gegaan en dat ze anders wel op zoek zouden zijn gegaan naar jullie (CGVS p. 27). Deze uitleg houdt weinig steek. Dat de taliban geen enkele zoekactie naar u of uw vader heeft ondernomen, is weinig geloofwaardig indien zij jullie werkelijk zouden willen vervolgen. Bovenstaande vaststellingen doen bijgevolg op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw profiel als mécaniciens voor de overheidstroepen niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het is opmerkelijk dat uw verklaringen over de technische aspecten van het werk tot op zekere hoogte doorleefd en uitgebreid zijn, maar uw verklaringen over de contacten, personen en werkzaamheden voor de ANSF weinig aannemelijk zijn. Zo is het ten eerste weinig geloofwaardig dat u tegenstrijdige en beperkte verklaringen aflegt over de personen tewerkgesteld bij de Afghaanse nationale veiligheidstroepen (ANSF) van de voormalige overheid waarvoor u herstellingen zou hebben uitgevoerd. Er dient immers vastgesteld te worden dat uw verklaringen over deze personen tegenstrijdig zijn met de door u voorgelegde documenten. U verklaart dat u en uw vader een overeenkomst hadden met een commandant van de ANSF voor de herstelling van voertuigen ter plaatse en in verschillende bataljons (CGVS p. 13). U legt deze overeenkomst en de militaire identiteitskaart van deze persoon voor. Gevraagd te vertellen over de persoon aan wie de militaire identiteitskaart toebehoort, zegt u dat zijn naam K(...) M(...) is, en dat het er zo zou moeten op staan (CGVS p. 12). Op de militaire identiteitskaart en de overeenkomst die u voorlegt staat echter de naam R(...) M(...), en niet K(...) M(...). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt u dat hij maar één naam heeft, en dat het er op staat (CGVS p. 12). Dit is niet ernstig, gezien op de documenten wel degelijk R(...) staat. Hier opnieuw op gewezen geeft u aan niet te kunnen lezen en zegt u dat u hen allemaal commandant of generaal noemde (CGVS p. 12). U legt een tweede militaire identiteitskaart voor van een andere persoon werkzaam bij de ANSF. Gevraagd naar zijn naam zegt u dat deze persoon S(...) H(...) heet (CGVS p. 14). Opnieuw komt de naam die u verklaart niet overeen met de gegevens op de militaire identiteitskaart van deze persoon. Hierop prijkt de naam S(...) M(...), en niet S(...) H(...). Gevraagd te vertellen over deze persoon, verklaart u dat hij een commandant bij de inlichtingendiensten is die ook in Torkham werkzaam was (CGVS p. 14-15). U vertelt verder dat hij bijna iedere vrijdag naar de garage kwam met drie à vier rangers en er zijn wapens poetste (CGVS p. 15). Gevraagd voor welke overheidsdienst hij werkte en welke rang hij had, antwoordt u dat hij commandant van de inlichtingen was en u verder niet wist wat ze precies deden (CGVS p. 15). De informatie die u verschaft over deze persoon komt niet overeen met de informatie die is terug te vinden op diens militaire identiteitskaart. Zo staat er vermeld dat hij de rang 'SDR' of soldaat heeft en dat hij werkzaam is voor het Afghaanse nationale leger (ANA), wat niet overeenstemt met uw verklaringen. Ten tweede slaagt u er niet in om uitgebreide, doorleefde verklaringen af te leggen over de contacten die uzelf en uw vader onderhield met de personen van de ANSF. Gevraagd wanneer de eerste keer was dat u of uw vader gevraagd werden door iemand van de overheid om een herstelling te doen, verklaart u dat het lang voordat jullie de contracten afsloten toen een kennis van uw vader vroeg om één van hun rangers te herstellen. U was toen zelf nog niet ingewerkt, stelt u (CGVS p. 24). Gevraagd wie die ene kennis van uw vader was, zegt u dat het diegene was die de overeenkomst afsloot, K(...) ofzoiets en geeft u aan het niet goed te weten (CGVS p. 24). U verklaart nooit eerder connecties bij de overheid te hebben, uw vader wel. Gevraagd te vertellen over de connecties die hij bij de overheid had, kan u geen namen van bepaalde personen geven. Uw verdere verklaringen dat hij 's avonds bepaalde mensen ontmoette die geen andere garagisten waren, zijn wel erg vaag (CGVS p. 24). Dat u opnieuw de foute naam zegt nadat u hiermee eerder geconfronteerd werd, is weinig ernstig. Bovendien is het opmerkelijk dat u weinig uitgebreide en doorleefde informatie kan verschaffen over de wijze waarop jullie samenwerking met de leden van de ANSF begon. Deze vaststellingen zijn een negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Ten derde voert u aan dat u graag officieel te werk wilde worden gesteld door de overheid, iets waarin u niet slaagde (CGVS p. 10). U blijft erg vaag in uw verklaringen hieromtrent. Zo stelt u dat u dacht meer te kunnen verdienen als u officieel tewerkgesteld was. U verklaart dat een aantal dagen later diezelfde commandanten er voor hadden gezorgd dat u buiten werd gezet en dat er een stempel met tekst op uw tazkera werd gezet (CGVS p. 10). Tevens blijkt uit niets dat u zich officieel zou hebben aangemeld. De door u vermelde stempel op uw tazkera blijkt na vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud een goedkeuring van uw tazkera en een stempel van een wijkverantwoordelijke uit Jalalabad. Tevens staat ook een stempel uit Kaboel stad gedateerd op 13 april 2019 op de achterzijde van uw tazkera. Uit de door u voorgelegde tazkera kan bijgevolg geenszins worden afgeleid dat u een procedure opstartte om officieel voor de overheid te werken en kan evenmin een link met de leden van de ANSF waarmee u contact verklaart te hebben gehad worden afgeleid. Over de stempel bevraagd zijn uw verklaringen ook weinig doorleefd. U geeft aan dat u alle aanmeldingsformulieren moest afgeven bij het rekruteringscentrum en ze er een stempel op zetten en het tekenden. U geeft aan dat u hen van ver zoiets zag doen (CGVS p. 12). Dat u geen concretere verklaringen hierover aflegt, is weinig aannemelijk. Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van uw profiel als automécaniciens voor de ANSF ondermijnd wordt.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uzelf op geen enkel van de door u voorgelegde documenten betreffende het werk voor de personen werkzaam bij de ANSF vermeld wordt. Op het contract dat u beschrijft als uw contract met die ene commandant, prijkt enkel de naam van de persoon die u aanwijst als uw vader – M(...) A(...) - en de naam van commandant R(...) M(...). Twee personen genaamd S(...) J(...) en M(...) S(...) ondertekenden het contract eveneens. Van uzelf is geen sprake op het document. Ook op de werkvergunning of de verkoop documenten van de garage wordt u niet vermeld, zoals u zelf verklaart (CGVS p. 14, 16).

Ook de door u voorgelegde foto's kunnen uw profiel als automécaniciens voor leden van de ANSF niet staven. U legde na het persoonlijk onderhoud een reeks foto's voor ter ondersteuning van uw profiel en uw asielmotieven. Zo legt u vier foto's voor waarop u zelf te zien bent. In een begeleidend inventaris stelt u dat u op de foto's afgebeeld staat met/in de auto van R(...) M(...), in de garage in Daka en aan het Shamshad gebergte. Deze foto's zijn echter geenszins in staat uw profiel te ondersteunen. Uit de twee foto's waarop u te zien bent met/in een beschadigde wagen kan op geen enkele manier worden afgeleid aan wie de wagen toebehoort en in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat de wagen eigendom is van de ANSF. Er zijn immers geen logo's, tekens of geschriften te lezen op de wagen die dit doen vermoeden. De foto voor het gebergte en de foto aan de garage kunnen evenmin uw profiel ondersteunen, net als de foto van een beschadigde overheidswagen of van het Shamshad gebergte. Er kan immers niet worden vastgesteld waar en in welke context de foto's werden genomen. Bovendien kan aan dergelijke foto's slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De overige foto's zijn afbeeldingen van S(...) M(...) en R(...) M(...), waarop u nooit te zien bent. De twee video's zouden gemaakt zijn door S(...) M(...), hierop bent u evenmin te zien. Het CGVS betwist niet dat de afgebeelde personen daadwerkelijk werkzaam waren voor de ANSF, wel wordt betwist dat u voor deze personen tewerkgesteld was. U legt immers geen enkel document, foto of bewijsstuk voor dat u aan deze twee personen kan linken. Gevraagd of u foto's heeft waarop u zelf te zien bent met de commandanten, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u op één van de foto's waarnaar u refereert te zien bent, antwoordt u ontkennend en stelt u dat u geen foto's kon maken (CGVS p. 14). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, zegt u dat het uit angst was en dat het niet echt duidelijk was wanneer jullie moesten vertrekken of terugkeren, en dat u van die tijd in Torkham misschien vier of vijf foto's van uzelf heeft (CGVS p. 15). Deze verklaring is erg opmerkelijk en tegenstrijdig met uw verdere verklaringen. Gevraagd of u het risicovol vond om herstellingen uit te voeren voor de overheidsdiensten, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 26). Gevraagd of u bang was problemen te krijgen met de taliban, antwoordt u eveneens ontkennend (CGVS p. 26). Dit strookt niet met uw verklaring dat u uit angst geen foto's kon nemen. Tevens blijkt ook uw vader geen foto's te hebben met één van de commandanten (CGVS p. 15). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U slaagt er evenmin in uw familieband tussen uzelf en de persoon die u aanwijst als uw vader kunnen ondersteunen met documenten of bewijsstukken. Zo legt u geen foto's van uw vader, samen met uw vader of van de garage waarin jullie beiden werkzaam waren voor. Het enige document dat u aan uw vader zou kunnen linken is uw tazkera, waarop de naam 'M(...) A(...)' als vader vermeld staat. Hierbij dient benadrukt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen.

Voorts heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij uw verklaringen over de huidige verblijfplaatsen van uw vader. U verklaart niet te weten waar hij is, en dat u en uw broer hem voor het laatst zagen in Teheran toen jullie in verschillende wagens vertrokken. U speculeert dat hij in Iran werd neergeslagen of naar Pakistan zou zijn gestuurd (CGVS p. 5-6, 28). Gevraagd wanneer u beseftte dat uw vader vermist was, verklaart u dat het was wanneer de smokkelaar u zei hem hierover niet meer te bellen. Voordien dacht u steeds dat de smokkelaar het wist en dat hij wel zou opduiken (CGVS p. 28). Gevraagd wat u toen heeft ondernomen, zegt u de smokkelaar te hebben gevraagd zijn contacten te gebruiken. U geeft aan dat u hiervoor wilde betalen. Dit getuigt niet echt van vastberaden en doordacht ingrijpen op het moment waarop uw vader van u en uw jongere broer gescheiden raakte. Opnieuw gevraagd wat u gedaan heeft om contact op te nemen met uw vader nadat u beseftte dat hij niet bij jullie was, antwoordt u dat u een telefoon aanschafte om rechtstreeks met de smokkelaar – wiens nummer u bij had op een papier – te kunnen praten (CGVS p. 28). Dat u geen telefoon bij zich zou hebben gehad op een dergelijke gevaarlijke reis met veel risico's die u ondernam met uw vader en jongere broer, is erg merkwaardig. Des te merkwaardiger is dat u in Afghanistan wel over een telefoon beschikte, gezien u het doorheen uw verklaringen meermaals hebt over telefoongesprekken die u had met uw vader en anderen (CGVS p. 11, 25). Ook over uw vader vertelt u dat hij een gsm had (CGVS p. 25). Opgemerkt dat u met uw vader en broer vertrok op een gevaarlijke trip met veel risico's en onzekerheden onderweg en gevraagd of jullie vooraf afspraken hebben gemaakt over wat te ondernemen als iemand gescheiden raakte van de rest, antwoordt u dat jullie geen afspraken maakten (CGVS p. 28). Het gebrek aan voorbereiding, duidelijke afspraken en mogelijkheden om elkaar te contacteren in noodgevallen is zeer opvallend te noemen. Het is weinig aannemelijk dat jullie op voorhand de optie van elkaar verliezen/gescheiden raken van elkaar niet in beschouwing zouden genomen hebben. Jullie vertrokken immers op een gevaarlijke trip met drie leden van dezelfde familie, waaronder één minderjarige. Door bovenstaande vaststellingen kan slechts weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader vermist zou zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw paspoort en tazkera kunnen enkel een indicatie vormen van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. De tazkera en het schooldocument van de vijfde graad van uw jongere broer S(...) kan enkel een indicatie vormen van diens identiteit, nationaliteit en herkomst. Ze ondersteunen de door u aangehaalde problemen niet. De werkvergunning van uw vader, de contractbrief, de verkoop documenten van de garage, de documenten van de leden van de ANSF, de foto's en video's werden supra reeds besproken. Hierbij dient opnieuw gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen.

Op 2 augustus 2023 werden u de notities van het persoonlijk onderhoud toegestuurd. Op 17 augustus 2023 ontving het CGVS via uw advocaat opmerkingen op deze notities. U brengt drie (kleine) correcties aan. De gewijzigde verklaringen hebben geen enkele impact op de beoordeling van uw verzoek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode

tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de

humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Tweede verzoeker, die eveneens verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 juni 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 juni 2022 om internationale bescherming. Op 29 november 2023 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die de volgende dag aan de toenmalige voogd van tweede verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de het dorp Qala-e Naw, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Je bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Jouw vader en broer S(...) werkten in Torkham als automécaniciens. Ze herstelden overheidsvoertuigen en voertuigen van de NAVO. Omwille van hun werk kregen ze ook bedreigingen. Toen de taliban de macht overnam in Afghanistan, vertrokken jij, jouw vader en jouw broer S(...) (CG (...)) uit het land. Jullie reisden samen naar Iran, waar jij en jouw broer in een andere auto werden gezet dan jouw vader. Sindsdien heb je niets meer van jouw vader vernomen. Jij reisde samen met jouw broer verder naar België via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Je diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 26 juni 2022.

Ter staving van jouw verzoek leg je kopies van jouw tazkera, een schooldocument van de vijfde graad, drie documenten van het werk van jouw vader en broer, een document van jouw vader, twee bladzijden van het paspoort van jouw broer en een tazkera van jouw broer voor. Jouw broer S(...) legde eveneens foto's van zichzelf, foto's en video's van leden van de Afghaanse nationale veiligheidstroepen (ANSF) en militaire identiteitskaarten van twee leden van de ANSF voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening

gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw verklaringen en uit jouw administratief dossier blijkt dat je je in hoofdzaak op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door jouw broer S(...) K(...) (CGVS, (...)) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van jouw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan jouw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven betreffende jullie problemen met de taliban. De beslissing van jouw broer luidt als volgt:

“(…)”

Op 31 juli 2023 werden jou de notities van jouw persoonlijk onderhoud toegestuurd. Op 2 augustus 2023 ontving het CGVS via jouw advocaat opmerkingen op deze notities. Jouw voogd en jij brachten enkele correcties aan betreffende onvolledig of incorrect genoteerde verklaringen. Het betreft de notitie van een halve vraag over het werk van jouw vader die niet werd gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, een misverstand over de verblijfplaats van de kinderen en vrouw van jouw broer en een correctie betreffende het contact dat jij zou onderhouden met Afghanen die jij kende uit Afghanistan via facebook. Geen van deze opmerkingen heeft een impact op de beoordeling van jouw dossier.

Volledigheidshalve dient nog toegevoegd dat jij niet aannemelijk maakt dat jij omwille van jouw verblijf in België een risico bij terugkeer naar Afghanistan loopt. Zo geef je zelf aan dat jouw kennis van het Nederlands nog moet verbeteren alvorens je kan verder studeren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18/07/2023 (verder NPO), p. 4). Ook doe jij in jouw vrije tijd in België niets bijzonders en verblijf je vooral in het centrum (ibid.). Verder speel je ook vaak cricket met de jongens van het centrum, waaronder andere Afghanen, Arabieren en Somaliërs (ibid.). Je geeft zelf aan dat er geen andere zaken zijn over jouw leven in België waarover jij wenst te vertellen (ibid.). Ook leg je geen enkel document in verband met jouw integratie en verblijf in België voor.

Voorts dient opgemerkt dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij tot de vijfde graad naar school te zijn geweest en twee jaar religieuze lessen te hebben gevolgd in de moskee (NPO, p. 11-12). Ook onderhouden jullie nog contact met jullie familie in Afghanistan (NPO, p. 10). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van jouw broer over de huidige verblijfplaats van jullie vader. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat jij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Jij bracht evenmin elementen aan die hierop wijzen.

Wat de algemene beoordeling betreft in verband met terugkeerders uit het Westen naar Afghanistan dient verwezen te worden naar bovenstaande beoordeling in het dossier van uw broer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissingen en geven een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Aangaande hun door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas stellen de verzoekende partijen te volharden in de verklaringen die zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben afgelegd. Zij menen dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met hun profiel, met name dat eerste verzoeker en hun vader contracten sloten met de *Afghan National Security Forces* (ANSF). Zij wijzen erop dat de professionele activiteiten van eerste verzoeker en hun vader als garagist niet expliciet in twijfel worden getrokken door het CGVS en dat eerste verzoeker doorleefde verklaringen kon afleggen over zijn werk als garagist, waardoor hier wel degelijk geloof aan gehecht dient te worden. Doordat hij contracten afsloot met de voormalige Afghaanse overheid heeft eerste verzoeker wel degelijk een specifiek profiel bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, aldus de verzoekende partijen. Zij achten het frappant dat, hoewel het CGVS de tewerkstelling van eerste verzoeker niet expliciet betwist, het toch meent dat hieruit geen vrees blijkt in hun hoofde. Zij betogen, onder verwijzing naar het arrest van de Raad van 15 december 2022 met nummer 281 997, dat dit element wel degelijk als een persoonlijke omstandigheid dient te worden beschouwd bij het onderzoek naar hun nood aan internationale bescherming onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen er nog op dat uit zeer recente en objectieve informatie blijkt dat personen die een band hadden met de vorige Afghaanse regering een risico op vervolging door de taliban kunnen lopen.

Verder is tweede verzoeker in zijn verzoekschrift van oordeel dat het CGVS onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn kwetsbaar profiel, waarbij hij preciseert dat hij momenteel zeventien jaar oud is en Afghanistan verliet toen hij vijftien jaar oud was. Hij merkt op dat minderjarige kinderen een extra kwetsbare groep vormen en wijst erop dat “*verschillende bepalingen (...) op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden*”. Het CGVS dient bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming ook rekening te houden met het hoger belang van het kind, zo vervolgt tweede verzoeker, die meent dat hoewel er in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de nodige steunmaatregelen genomen werden omdat hij minderjarig is, er geen enkele rekening werd gehouden met zijn profiel als minderjarige.

Vervolgens wijzen de verzoekende partijen erop dat zij al sinds juni 2022 in België zijn en al meer dan twee jaar Afghanistan verlaten hebben. Hierdoor menen zij een bepaald risicoprofiel te hebben, nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen. Onder uitgebreide verwijzing naar algemene informatie voeren de verzoekende partijen aan dat het niet duidelijk is, wegens een gebrek aan informatie, hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben zullen behandelen bij terugkeer. Eerste verzoeker wijst erop dat hij reeds lange tijd geleden uit Afghanistan vertrokken is en banden met de voormalige Afghaanse overheid heeft gekend. Tweede verzoeker wijst erop dat hij reeds uit Afghanistan vertrokken is toen hij vijftien jaar oud. Zij voeren beiden aan dat in hun hoofde wel degelijk sprake is van “*tekenen van verwestering*”, dat zij niet meer voldoen aan de islamitische waarden en normen die door de taliban worden opgelegd, en dat zij aldus in het vizier van de taliban zullen komen bij een terugkeer, zeker gezien zij er dan nog eens een lang verblijf in een ‘ongelovig’ land hebben opzitten. Onder verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021 betogen de verzoekende partijen dat er een toekomstgerichte beoordeling gemaakt moet worden. Verder verwijzen de verzoekende partijen naar voorbeelden van incidenten waarbij de taliban terugkeerders effectief vervolgd hebben omwille van hun verblijf in het Westen en betogen zij dat de daden waaraan de personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, neerkomen op vervolging. Eerste verzoeker voert aan dat zijn contacten met de voormalige Afghaanse overheid, samen met zijn reeds lang verblijf in een ongelovig land, individuele elementen zijn die onvoldoende onderzocht zijn door het CGVS. Tweede verzoeker is dan weer van oordeel dat het feit dat hij als minderjarige vertrokken is uit Afghanistan, samen met zijn reeds lang verblijf in een ongelovig land, individuele elementen zijn die onvoldoende onderzocht zijn door het CGVS. Onder verwijzing naar het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève stellen de verzoekende partijen dat een terugkeer naar Afghanistan nog steeds uitgesloten is.

Onder verwijzing naar landeninformatie gaan de verzoekende partijen vervolgens uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en bekritiseren zij de informatie waarop het CGVS zich baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld is in Afghanistan dat zou leiden tot een nood aan internationale bescherming. Zij wijzen op het feit dat zij verblijven in wat volgens de taliban “*een niet-moslim land*” is en stellen dat zij aldus bij een terugkeer naar Afghanistan zullen worden gepercipieerd als “*verwesterd*”. Dit is volgens hen een persoonlijke omstandigheid die voor hen het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot gaan de verzoekende partijen, onder verwijzing naar landeninformatie, uitgebreid in op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de motieven in de bestreden beslissingen daarover. Zij stellen dat het CGVS in de bestreden beslissingen “niet aantoonde dat de precare situatie niet te wijten is aan de Taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is”.

De verzoekende partijen vragen in hoofddorde om hen te erkennen als vluchtelingen, dan wel hun de subsidiaire bescherming toe te kennen indien de Raad van oordeel is dat zij niet in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.2. Aan de verzoekschriften worden, blijkens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“6. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html ;

7. EASO COI Query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’, 2 September 2020, beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf

8. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

9. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2054314/Afghanistan-Westernised-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>

10. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf

11. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf

12. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>

13. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op <https://reporting.unhcr.org/document/223>

14. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, Februari 2022 beschikbaar op: <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>

15. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf

16. Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-31 December 2022 van Asylos, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=e3400d01-e5c8-474b-9473-5ea1ae009109>

17. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op https://www.unhcr.org/bg/wpcontent/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary-Repatriation_1996.pdf

18. Human Rights Watch, “Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2021/10/29/afghanistan-taliban-vice-handbook-abusive>

19. Amnesty International, “New alliance to protect human rights in Afghanistan” beschikbaar op <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/03/new-alliance-to-protect-human-rights-in-afghanistan/>

20. UNAMA, Human Rights in Afghanistan: 15 AUGUST 2021- 15 JUNE 2022, 20/07/2022, beschikbaar op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf

21. World Food Programme, Afghanistan Emergency, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-emergency>

22. Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crisis - Revised Emergency Appeal No: MDRAF007 - Revision n° 6, 14/10/2023, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-asia-pacific-humanitarian-crisis-revised-emergency-appeal-no-mdraf007-revision-ndeg-6>

23. Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”, 17/03/2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>

24. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>

25. UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-30 January 2023, beschikbaar op: <https://www.unicef.org/media/135281/file/Afghanistan-Humanitarian-SitRep-No.1-Jan-2023.pdf>
26. EUAA Afghanistan: Targeting Individuals, August 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
27. Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-30 December 2022 van Asylos, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=e3400d01-e5c8-474b-9473-5ea1ae009109>
28. EUAA Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report August 2022, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation%20Final_2.pdf
29. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule: Denial of Women's Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger, 11/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/11/afghanistan-talibans-catastrophic-year-rule?utm_source=The+New+Humanitarian&utm_campaign=5743b85028EMAIL_CAMPAIGN_Cheat_Sheet_12_August&utm_medium=email&utm_term=0_d842d98289-5743b85028-75868082
30. Human Rights Watch, Economic Causes of Afghanistan's Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban, 04/08/2022, beschikbaar op: https://www.hrw.org/news/2022/08/04/economic-causes-afghanistans-humanitarian-crisis#_How_serious_is
31. United States Institution of Peace, Afghanistan's Two Years of Humanitarian Crisis Under the Taliban, 19/09/2023, beschikbaar op: <https://www.usip.org/publications/2023/09/afghanistans-two-years-humanitarian-crisis-under-taliban>
32. UNHCR Funding Update 2023, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghan-situation-funding-2023>
33. ECRE, Joint Statement: One year after the country's takeover by the Taliban: How did Europe welcome Afghans in need of protection', 09/09/2022, beschikbaar op: <https://ecre.org/joint-statement-one-year-after-the-countrys-takeover-by-the-taliban-how-did-europe-welcome-afghans-in-need-of-protection/>;
34. United Nations Human Rights, Afghanistan human rights and humanitarian crisis continues, urgent action necessary, says UN expert, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2022/10/afghanistan-human-rights-and-humanitarian-crisis-continue-s-urgent-action>;
35. EUAA Country Guidance Note Afghanistan, January 2023, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202301/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf
36. Humanitarian needs overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>;
37. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2023, beschikbaar op: <file:///C:/Users/verst/Downloads/AFG-HNO-2023-v06.pdf>
38. UNHCR, Operational Data Portal, Afghanistan situation, beschikbaar op: [https://data.unhcr.org/en/situations/afghanistan#:~:text=Since%20August%202021%2C%20UNHCR%0has,Afghan%20IDPs%2C%20refugees%20and%20returnees](https://data.unhcr.org/en/situations/afghanistan#:~:text=Since%20August%202021%2C%20UNHCR%0has,Afghan%20IDPs%2C%20refugees%20and%20returnees;) ;
39. United Nations General Assembly Security Council, General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security: Report of the Secretary-General, 27/02/2023, beschikbaar op: <https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B6D274E9C-8CD3CF6E4FF96FF9%7D/N2305123.pdf> ;
40. UNDP, One Year in Review: Afghanistan since August 2021: a socio-economic snapshot, October 2022, p. 35, beschikbaar op: <file:///C:/Users/verst/Downloads/One%20Year%20in%20Review%20Afghanistan.pdf>
41. UNHCR, Regional Refugee Response Plan for Afghanistan situation 2023, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/document/4453> ;
42. Security Council Report, June 2023 Monthly Forecast, 31/05/2023, beschikbaar op: <https://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2023-06/afghanistan-21.php> ;
43. OCHA, Afghanistan: Humanitarian Update, May 2023, beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-humanitarian-update-may-2023>
44. European Commission, European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations, 2 years after the Taliban takeover: Afghanistan's population need urgent humanitarian assistance, 16/08/2023, beschikbaar op: https://civil-protection-humanitarian-aid.ec.europa.eu/news-stories/stories/2-years-after-taliban-takeover-afghanistans-population-need-urgent-humanitarian-assistance_en
45. UNHCR, UNHCR issues a non-return advisory for Afghanistan, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/news/briefing-notes/unhcr-issues-non-return-advisory-afghanistan>
46. Human Rights Watch, Pakistan: Drop Threat to Deport Afghans: Failed Promises by Countries to Provide Resettlement Heighten Risks, 12/10/2023, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2023/10/12/pakistan-drop-threat-deport-afghans>

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 6 maart 2024 legt de verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen, alsook de “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023 en de “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting van 11 maart 2024 legt eerste verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij foto's voegt ter staving van de problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend (stuk 1).

3.2.3. Op 17 april 2024 legt tweede verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een attest van Solentra van 16 april 2024 (stuk 1) voegt en waarin hij verwijst naar volgende bijkomende stukken, onder vermelding van de weblinks:

“2. UNAMA, SECURITY COUNCIL EXTENDS UNAMA'S MANDATE, UNANIMOUSLY ADOPTS RESOLUTION 2727 (2024), 17/03/2024, beschikbaar op: <https://unama.unmissions.org/security-council-extends-unamas-mandate-unanimously-adopts-resolution-2727-2024> ;

3. Human Rights Watch, *Out of Sight, Afghans Are Going Hungry*, 14/03/2024, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2024/03/14/out-sight-afghans-are-going-hungry> ;

4. Regional Response Plan for Afghanistan Situation 2024-2025, beschikbaar op: <https://reporting.unhcr.org/afghanistan-regional-refugee-response-plan-summary> ;

5. Human Rights Watch, *Afghanistan: Aid Cutbacks, Taliban Abuses Imperil Health: Addressing Economic Crisis, Ongoing Rights Violations Critical to Meeting Needs*, 12/02/2024, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2024/02/12/afghanistan-aid-cutbacks-taliban-abuses-imperil-health> ;

6. Human Rights Watch, *“Schools are Failing Boys Too”: The Taliban’s Impact on Boys’ Education in Afghanistan*, 06/12/2023, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/report/2023/12/06/schools-are-failing-boys-too/talibans-impact-boys-education-afghanistan>”

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten.

3.3.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat de taliban hem daadwerkelijk zouden willen vervolgen, (ii) hij zijn profiel van mecanicien voor de overheidstroepen niet aannemelijk heeft kunnen maken, (iii) hij er evenmin in slaagt de familieband tussen hemzelf en de persoon die hij aanwijst als zijn vader te ondersteunen met documenten of bewijsstukken, en (iv) het CGVS voorts ernstige bedenkingen heeft bij zijn verklaringen over de huidige verblijfplaatsen van zijn vader, omdat (B) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en hij in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen en zijn administratief dossier blijkt dat hij zich in hoofdzaak op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door zijn broer, eerste verzoeker *in casu*, baseert en, aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van zijn broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, er ook aan zijn verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven betreffende hun problemen met de taliban, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing integraal worden hernomen, omdat (ii) geen van de ontvangen opmerkingen op de notities van zijn persoonlijk onderhoud een impact heeft op de beoordeling van zijn dossier, en omdat (iii) hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn verblijf in België een risico loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Eerste verzoeker zou als mecanicien in de garage van zijn vader te Torkham, nabij de grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan, hebben gewerkt. In die hoedanigheid zou hij herstellingswerken hebben

uitgevoerd aan wagens van de overheidstroepen in de garage en in basissen van de overheidstroepen en zou hij ook ter plaatse zijn gegaan wanneer er op locatie herstellingen dienden te worden uitgevoerd. Twee à drie dagen vóór de machtsovername door de taliban zou eerste verzoeker in de garage benaderd zijn door een één van de klanten, die zou hebben gezegd dat zij – i.e. eerste verzoeker en zijn vader – nog twee à drie dagen zouden bestaan en dat het daarna aan hen was. Na de machtsovername zouden de verzoekende partijen samen met hun vader vertrokken zijn uit Afghanistan. Aan de grens tussen Iran en Turkije zouden zij hun vader evenwel zijn kwijtgeraakt en tot op heden zouden zij niet weten waar hun vader zich bevindt.

Na lezing van de rechtsplegingsdossiers kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Hierboven, onder punt 3.3.3., is reeds gebleken dat de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op individuele wijze hebben onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven hebben uiteengezet waarop zij hun beslissingen baseren. Te dezen ondernemen de verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen op basis waarvan terecht wordt besloten dat zij hun vluchtrelaas niet aannemelijk maken en er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor hun vertrek, te weerleggen of te onkrachten. Het komt nochtans aan de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in wezen louter te volharden in hun verklaringen en op te merken dat het CGVS de professionele activiteiten van eerste verzoeker niet expliciet in twijfel trekt, blijven zij daartoe in gebreke.

Uit lezing van de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat waar inderdaad niet kan worden betwist dat eerste verzoeker mogelijks ervaring heeft opgedaan als mecaniciens, gelet op zijn doorleefde en uitgebreide verklaringen over de technische aspecten van zijn werk, hij doorheen zijn verklaringen en aan de hand van de door hem neergelegde stukken niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij en zijn vader in het kader van hun tewerkstelling contacten onderhielden en contracten afsloten met personeelsleden van de voormalige Afgaanse overheid. De pertinente vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de adjunct-commissaris tot deze conclusie komt worden in de eerste bestreden beslissing op omstandige en concrete wijze toegelicht. De verzoekende partijen laten de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier van eerste verzoeker en integraal worden hernomen in de tweede bestreden beslissing, geheel ongemoeid en doen er derhalve geen afbreuk aan, zodat deze motieven en voormelde conclusie onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De foto's die eerste verzoeker middels een aanvullende nota ter zitting van 11 maart 2024 neerlegt werpen geen ander licht op voormelde vaststellingen en conclusie. Nog daargelaten dat verzoeker niet toelicht waarom hij deze foto's niet eerder kon voorleggen, kan hieruit niet op objectieve wijze blijken wie de afgebeelde personen zijn, noch waar, wanneer of in welke context deze foto's werden gemaakt. De bewijswaarde van dergelijke privéfoto's is hoe dan ook beperkt, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De Raad herhaalt dat op zich niet wordt betwist dat eerste verzoeker als automecaniciens werkzaam is geweest in Afghanistan. In zoverre hij dit profiel wenst aan te tonen met de foto's waarop een collega van hem te zien zou zijn, zijn deze stukken niet dienstig om de pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen. Wat betreft twee andere bijgebrachte foto's van verzoeker met een chauffeur van de (voormalige) overheid respectievelijk deze chauffeur in uniform, merkt de Raad op dat, nog daargelaten het gebrek aan objectieve aanwijzingen met betrekking tot de identiteit en functie van deze persoon, hieruit niet kan worden afgeleid dat eerste verzoeker beroepshalve contacten had met of diensten verleende aan deze persoon, laat staan dat deze foto's zouden kunnen staven dat eerste verzoeker door de taliban zou (dreigen te) worden vervolgd omwille van zijn vermeende vroegere werkzaamheden voor de Afgaanse overheid.

Nu de verzoekende partijen in gebreke blijven het voorgehouden profiel van eerste verzoeker als mecaniciens voor de overheidstroepen aannemelijk te maken, kunnen zij niet worden gevolgd in zoverre zij betogen dat dit een persoonlijke omstandigheid betreft waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het onderzoek naar hun nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in dit verband naar het arrest met nummer 281 997 van de Raad van 15 december 2022 is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken.

Het voorgaande in acht genomen, volstaat een verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat personen die een band hebben of hadden met de vorige Afghaanse regering een risico op vervolging door de taliban kunnen lopen *in casu* niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Waar tweede verzoeker meent dat er geen of onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaar profiel als minderjarige, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van tweede verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoorverslag noch uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van tweede verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was tweede verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de tweede bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met persoonlijke achtergrond van tweede verzoeker en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die tweede verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en de voogd en advocaat van tweede verzoeker waren aanwezig.

Tweede verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van loutere kritiek, waar hij stelt dat geen rekening gehouden werd met zijn profiel van minderjarige, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd en noch door zijn advocaat. Tweede verzoeker, die zich er voor het overige toe beperkt in algemene zin te verwijzen naar "*verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden*" en naar "*het hoger belang van het kind*", toont hoegenaamd niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adviseur van de commissaris-generaal zou haar bevoegdheid te buiten gaan mocht zij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het attest van Solentra vzw van 16 april 2024, dat door tweede verzoeker op 17 april 2024 werd bijgebracht middels een aanvullende nota, kan staven dat tweede verzoeker sinds 27 oktober 2023 in gesprekstherapie is bij een psycholoog van deze vzw, doch niet dat hij op het moment van zijn gehoren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming met mentale problemen kampte die zijn volwaardige deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zouden hebben verhinderd. In dit attest kan worden gelezen dat tweede verzoeker in de gesprekken met zijn psycholoog verschillende klachten uitte "*die het gevolg lijken te zijn van stress*", waaronder slaapproblemen, spanning in het lichaam, verminderde eetlust, zich isoleren van anderen. Hieruit noch uit de stukken aanwezig in het administratief dossier kan evenwel blijken dat tweede verzoeker reeds met dergelijke klachten te maken had tijdens zijn gehoren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tweede verzoeker heeft geen bijzondere procedurele noden omwille van een psychologische of medische problematiek kenbaar gemaakt (administratief dossier (hierna: AD) tweede verzoeker, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Blijkens voormeld attest heeft verzoeker bij zijn psycholoog aangegeven dat dit gevoel van stress hem soms zo overspoelt dat helder nadenken niet lukt en hij blokkeert of in de war geraakt en heeft hij tevens aangegeven, bij navraag, dat hij dit ook ervaren heeft tijdens zijn interview bij het CGVS. Nochtans heeft tweede verzoeker noch zijn advocaat of voogd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen gegeven dat hij omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Ook na het persoonlijk onderhoud hebben tweede verzoeker en zijn voogd in hun opmerkingen betreffende de ontvangen notities van het persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt van zaken die verzoeker niet correct of volledig zou hebben kunnen weergeven omwille van de stress die hij tijdens dit onderhoud zou hebben gehad (AD tweede verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', e-mail advocaat van 2 augustus 2023). De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich

meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Het is in dezen bovendien relevant op te merken dat in de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot het vluchtrelaas nergens wordt verwezen naar de verklaringen van tweede verzoeker en dat deze verklaringen derhalve geen element vormen op grond waarvan geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas. Zelfs zo zou worden aangenomen dat tweede verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dermate last had van stress dat hij niet helder kon nadenken, blokkeerde of in de war raakte en dat dit mogelijks "*zijn interview en het beantwoorden van de vragen heeft beïnvloed*", zoals kan worden gelezen in voormeld psychologisch attest, dan nog kan niet blijken dat dit enige invloed heeft gehad op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld attest van Solentra vzw kan voorts geenszins blijken dat tweede verzoeker getraumatiseerd is, zoals zijn advocaat ter terechtzitting van 22 april 2024 opmerkt. Wel blijkt hieruit dat tweede verzoeker meerdere gesprekken heeft gevoerd met zijn psycholoog waarin hij melding maakte van voormelde klachten "*die het gevolg lijken te zijn van stress*", zonder dat hierbij nader wordt ingegaan op de mogelijke oorzaak of oorzaken van deze klachten. Evenmin wordt in dit attest een diagnose of pathologie vastgesteld. Hierbij moet worden opgemerkt dat dergelijk psychologisch attest hoe dan ook geen sluitend bewijs vormt voor de door tweede verzoeker aangehaalde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij of zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook duidelijk blijkt uit het bijgebrachte attest. Hoewel de psycholoog zich hier in voormeld attest niet over uitspreekt, zijn eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen dan ook gebaseerd op de verklaringen van tweede verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen en de verzoekschriften, wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen riskeert vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bij de individuele beoordeling van de mate van waarschijnlijkheid dat tweede verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert moet rekening worden gehouden met risicoverhogende factoren zoals de aard en visibiliteit van de fysieke of mentale handicap, de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie, etc. (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", p. 102-103). Uit het bijgebrachte attest van Solentra vzw van 16 april 2024 kan op zich niet blijken dat of in welke mate tweede verzoeker omwille van die hierin aangehaalde klachten vervolging riskeert bij terugkeer naar Afghanistan. Dit attest *an sich* kan geen verhoogde kwetsbaarheid in hoofd van tweede verzoeker aantonen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partijen voorgehouden problemen. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stonden. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

In hun verzoekschriften halen de verzoekende partijen tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat zij sinds juni 2022 in België verblijven en hun land van herkomst al meer dan twee jaar geleden hebben verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in de rechtsplegingsdossiers kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan

was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor

Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of"*

individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan de verzoekende partijen toe concreet aan te tonen dat zij verwesterd zijn dan wel als verwesterd zullen worden beschouwd of als personen die de religieuze, morele of sociale normen hebben overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar het CGVS in de bestreden beslissingen verwijst bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota's die door de verwerende partij op 6 maart 2024 werden neergelegd doet niet anders besluiten.

In zoverre de verzoekende partijen in hun verzoekschriften aanvoeren dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat rekening werd gehouden met hun verblijf in België sinds juni 2022, gaan zij voorbij aan de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing, die integraal werden hernomen in de tweede bestreden beslissing:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor

vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In de tweede bestreden beslissing wordt hier in hoofde van tweede verzoeker het volgende aan toegevoegd: "Volledigheidshalve dient nog toegevoegd dat jij niet aannemelijk maakt dat jij omwille van jouw verblijf in België een risico bij terugkeer naar Afghanistan loopt. Zo geef je zelf aan dat jouw kennis van het Nederlands nog moet verbeteren alvorens je kan verder studeren (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18/07/2023 (verder NPO), p. 4). Ook doe jij in jouw vrije tijd in België niets bijzonders en verblijf je vooral in het centrum (ibid.). Verder speel je ook vaak cricket met de jongens van het centrum, waaronder andere Afghanen, Arabieren en Somaliërs (ibid.). Je geeft zelf aan dat er geen andere zaken zijn over jouw leven in België waarover jij wenst te vertellen (ibid.). Ook leg je geen enkel document in verband met jouw integratie en verblijf in België voor.

Voorts dient opgemerkt dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij tot de vijfde graad naar school te zijn geweest en twee jaar religieuze lessen te hebben gevolgd in de moskee (NPO, p. 11-12). Ook onderhouden jullie nog contact met jullie familie in Afghanistan (NPO, p. 10). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van jouw broer over de huidige verblijfplaats van jullie vader. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat jij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Jij bracht evenmin elementen aan die hierop wijzen."

Gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum, dient te worden aangenomen dat eerste verzoeker reeds eenentwintig jaar oud was toen hij Afghanistan halverwege augustus 2021 verliet (AD eerste verzoeker, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 4 en 33). Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Waar niet wordt betwist dat tweede verzoeker vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en ook reeds grotendeels gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij zijn vertrek. In dit verband is het relevant op te merken dat uit hun verklaringen blijkt dat de verzoekende partijen nog familie hebben in Afghanistan waarmee zij geregeld contact hebben (AD eerste verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8; AD tweede verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie' (deel

CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10), zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat zij er nog steeds beschikken over een familiaal netwerk. Hierbij is het tevens van belang aan te stippen dat, in de mate dat hoger is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen dat hun vader vermist zou zijn, niet kan worden uitgesloten dat hun vader zich nog steeds in Afghanistan bevindt en aldus tevens deel uitmaakt van het netwerk waarover zij beschikken. Voorts blijkt uit de niet-betwiste verklaringen van eerste verzoeker dat hij in Afghanistan gedurende zeven of acht jaar als mecaniciens gewerkt heeft in de garage van zijn vader (AD eerste verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Tweede verzoeker verklaarde op zijn beurt in Afghanistan tot de vijfde graad naar school te zijn gegaan en twee jaar religieuze lessen te hebben gevolgd in de moskee (AD tweede verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen Dari spreken en aangeven soennitische moslims te zijn (AD eerste verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4; AD tweede verzoeker, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het voorgaande in acht genomen blijkt niet, en de verzoekende partijen tonen evenmin aan, dat zij totaal vervreemd zouden zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partijen inmiddels twee jaar in België verblijven kan verder niet worden afgeleid dat zij hierdoor dermate verwesterd zijn dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De verzoekende partijen beweren in hun verzoekschriften weliswaar dat hun lang verblijf buiten Afghanistan er toe heeft geleid dat zij andere waarden en normen hebben ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, doch zij laten na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat zij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwen. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in de verzoekschriften om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, sociale contacten en tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partijen toe om aan te tonen waarom zij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zullen kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan de verzoekende partijen toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zullen worden gepercipieerd als verwesterd en zullen worden vervolgd. De verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften citeren uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in de rechtsplegingsdossiers blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat zij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar hun provincie Nangarhar als verwesterd zullen worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zullen zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in hun verzoekschriften louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, werpen de verzoekende partijen hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partijen reiken echter in het kader van hun beschermingsverzoeken geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door hun familie of lokale gemeenschap zouden worden verstoten, laat staan dat er in hun hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit hun verklaringen blijkt verder niet dat hun familie problemen heeft gekend omwille van hun vertrek uit Afghanistan of hun verblijf in Europa.

Voorts maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partijen Afghanistan verlieten omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of hun lokale gemeenschap een risico zouden lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat hun vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van de verzoekende partijen doet hierover niet anders denken.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften nog verwijzen naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen, die hun vormende jaren (grotendeels) in Afghanistan hebben doorgebracht en nog maar twee jaar in België zijn, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als personen die de sociale normen niet respecteren en dat zij daarom in die zin een risico lopen om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij hun voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk hebben gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dienen te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat de verzoekende partijen verwijzen naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*

aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in de rechtsplegingsdossiers, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Zij tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Met de enkele verwijzing in zijn aanvullende nota naar een artikel van Human Rights Watch van 6 december 2023 waarin sprake is van een algemene verslechtering van de toegang tot en de kwaliteit van het onderwijs voor jongens in Afghanistan, toont tweede verzoeker, die inmiddels meerderjarig is, niet *in concreto* aan dat de beschreven crisis in het onderwijs een dermate impact zal hebben op zijn persoonlijke situatie bij terugkeer dat hij hierdoor in voormelde toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partijen om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften, onder verwijzing naar een rapport van Nansen waarvan zij de online vindplaats vermelden in de inventaris (stuk 8), laten gelden dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië zoals die door het EHRM wordt geanalyseerd in het arrest "*Sufi en Elmi*" van 28 juni 2011, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partijen naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partijen maakten immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zouden hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze

leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 6 maart 2024 neergelegde aanvullende nota's).

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die de verzoekende partijen in hun verzoekschriften uitoefenen op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van de verzoekende partijen doet hierover niet anders denken.

De verzoekende partijen zijn afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar zij in hun verzoekschriften betogen dat zij verwesterd zijn en verblijven in een, volgens de taliban, niet-moslimland en dit uiteraard een persoonlijke omstandigheid is die het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, herhaalt de Raad dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als personen die de sociale normen niet respecteren. Nu de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij als verwesterd gepercipieerd zullen worden bij een terugkeer, kan er evenmin worden aangenomen dat zij hierdoor een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en de verzoekende partijen lichten niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

Tweede verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn aanvullende nota betoogt dat zijn “*uitermate psychische kwetsbaarheid*” dient beschouwd te worden als een persoonlijk element dat specifiek het risico voor hem verhoogt om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het bij zijn aanvullende nota gevoegde attest van Solentra vzw van 16 april 2024 kan worden gelezen dat tweede verzoeker in gesprekken met zijn psycholoog melding heeft gemaakt van bepaalde aan stress gerelateerde klachten zoals slaapproblemen, spanning in het lichaam, verminderde eetlust en zich isoleren van anderen, alsook dat de verderzetting van zijn psychologische begeleiding bij Solentra aangeraden wordt, doch hieruit kan geenszins blijken dat in hoofde van tweede verzoeker sprake is van een sterk verhoogde kwetsbaarheid die hem meer dan andere burgers zou blootstellen aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het in zijn regio van herkomst aanwezige willekeurige geweld. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in dezen niet dienstig. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien blijken de feitelijke omstandigheden die aan de orde waren in de zaken waarnaar tweede verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst hoegenaamd niet gelijkaardig aan deze die zijn persoonlijke situatie kenmerken. Het arrest met nummer 219 232 van de Raad van 29 maart 2019 betreft een verzoeker in wiens hoofde een posttraumatische stressstoornis werd vastgesteld, daar waar *in casu*, zoals hoger aangestipt, in het door tweede verzoeker bijgebrachte psychologische attest geen diagnose of pathologie is vastgesteld. In zijn arrest met nummer 214 242 van 19 december 2018 oordeelde de Raad dat een reeks traumatische ervaringen waaraan de betrokken verzoekers in hun land van herkomst werden blootgesteld ongetwijfeld een grote impact hadden op hun weerbaarheid, die mogelijks nog meer op de proef zou worden gesteld indien, zoals in het betrokken geval niet onaannemelijk werd geacht, de steun van een familiaal netwerk bij een terugkeer naar het land van herkomst zou ontbreken. *In casu* kan, zoals eveneens reeds opgemerkt, niet blijken dat tweede verzoeker een trauma heeft opgelopen en dient te worden gewezen op de aanwezigheid van een (familiaal) netwerk in Afghanistan. Tweede verzoeker blijft aldus in gebreke *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn psychologische kwetsbaarheid, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij terugkeer naar zijn land van regio van herkomst.

3.3.5.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal oplegt hun beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en, in geval van tweede verzoeker, voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari/Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen hebben gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk zijn gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen zijn gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Waar de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris respectievelijk de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT